

ха малко, повечето мера бѣше само трева и буренакъ, изъ който често звънци се чуваха, но добитъкъ не се виждаше. Сто и повече кобили имаше Хаджи Петъръ въ хергелята си. Понѣкога, на нѣкое по-открито мѣсто, хергелята се появяваше и шумно наизлизваше като изъ гора: тъмни-тъмни редици отъ коне, които махатъ глави, за да се бранятъ отъ мухитѣ, прѣхтятъ. Гърмятъ тежки звънци; едни сж желѣзни хлопки, които звънятъ глухо и тжпо, други сж тучени, съ високъ и мелодиченъ гласъ. Не всѣка кобила знае да носи звънецъ, тѣ сж окачени на най-едритѣ и най-стари кобили: широки, съ голѣми търбуси, но все пакъ пѣргави и плахи, съ чорлава грива и свѣтли очи. По-младитѣ сж по-тънки, по-стройни. Има всѣкакви: червени, черни, кулести. Нѣкъжде, между кобилитѣ съ по-тъменъ косъмъ, ще премине нѣкоя бѣла кобила или нѣкоя пѣстра, наполовина бѣла и наполовина черна, каквито сж цирковитѣ коне. Тия оправени кобили, съ лъснати гърбове и дълги опашки, не се задържатъ на едно мѣсто: както пасатъ, все вървятъ, звънциитѣ все биятъ. Нѣкъжде ще заприпка тъноккрако конче и тънко ще изцвили — тозчасъ топло и майчински нѣжно ще изхъхри нѣкоя кобила. А ето, откъмъ най-отдалечения край на стадото, презъ зелената трева, се задава черниятъ жребецъ. Той препуска съ бързъ, ситенъ трѣсъ, съ дигната глава и развѣна гри-